

viet nam BULLETIN

No. 7 2 september 1966

1-7
Verschijnt om de 14 dagen
Redaktie: P. van Dorp
P. Korver
O.L. v.d. Muyzenberg
Tineke Nijenhuis
A.A. Regtien

Red./ adm.adres:
Vietnam Bulletin, ASVA
Weesperstraat 51, Amsterdam
Gironr. 128 198 t.n.v.
Vietnam Bulletin

Abonnement f 5,-- per half
jaar, los nummer f 0,40.

DE WESTERSE VOORLICHTING OVER VIETNAM

In het westduitse maandblad Deutsches Panorama (8-8-1966) verscheen een vraaggesprek met Gordian Troeller, verslaggever van Stern, die pas uit Vietnam is teruggekeerd. De titel van het artikel is:

Hoe u over de oorlog in Vietnam bedrogen wordt.

Het is voor buitenlandse korrespondenten in Vietnam nage-
noeg onmogelijk, met die Vietnamezen in gesprek te komen,
die niet tot het burgerlijke, westelijk georiënteerde milieu
der grote steden behoren. Wat men daar vermeemt, zijn de
wensdromen van een klasse, wiens bestaan uitsluitend afhangt
van de bescherming der Amerikaanse strijdkrachten. De buiten-
landse korrespondent bevindt zich derhalve in een soort
spiegelzaal, waarin hij het door Amerikaanse propaganda ge-
tekende beeld duizendvoudig weerkaatst vindt.

Wanneer hij in het binnenland van Vietnam rond wil kijken,
is hij op Amerikaanse hulp aangewezen. De meeste dorpen zijn
slechts per helicopter te bereiken, omdat men de landwegen
niet kan gebruiken, daar deze over Vietcong gebieden lopen.
In de dorpen vindt hij mensen, die eveneens onder Amerikaanse
bescherming staan en zich overeenkomstig gedragen. Meestal
gaat het hier om vluchtelingen uit het gevechtsgebied, die
zich in een rustiger omgeving willen vestigen.

Weigert de journalist zich tot dorpen te beperken die tot
trouw aan de regering verplicht zijn, dan moet hij vaststel-
len dat de steden en Amerikaanse steunpunten belegerde ves-
tingen zijn, welke hij slechts met levensgevaar en tegen de
wil van de regering verlaten kan.

Bijvoorbeeld: in Saigon is een uitstekend Vietnamees restau-
rant. Het ligt aan de rand van de stad. Wie daar eten wil,
moet voordat het donker wordt weer verdwijnen. Na 6 uur
s'avonds heerst daar de Vietcong.

Zo is het in het hele land. Wie de belegerde steden verlaten
wil, moet in het geheim om de wachten van het Zuid-Vietnamese
leger heengaan. De Vietnamezen en Amerikanen hebben niet graag
dat journalisten het niemandsland binnendringen, of zelfs de
plaatsen bereiken, waar de Vietcong en zijn nationaal Bevrij-
dingsfront (FNL) heer en meester zijn. Gelukt het toch, dan
wordt de desbetreffende bij zijn terugkeer urenlang verhoort
en doet er beter aan het land te verlaten.

Informatiebronnen.

De persdiensten der Vietnamese regering en die van de Verenigde Staten zijn de voornaamste informatiebronnen. Op militair gebied zijn er geen andere, of het moet zijn dat men, met Vietnamese of Amerikaanse officieren bevriend zijnde, hun heimelijke bekentenissen, of vaker, uitbarstingen van vertwijfeling, niet zelden in tegenspraak vindt met de officiële berichten. Op het politieke vlak zijn er natuurlijk de gebruikelijke kontakten: katholieke waardigheidsbekleders, studentenleiders, boedhistische monniken, leden der regering enz. Men kan men zonder moeilijkheden in gesprek komen, ofschoon allen, die het niet met de regering van generaal Ky eens zijn, streng bewaakt worden. Veel belangrijker dan de informatiebronnen schijnt de instelling van de meeste journalisten te zijn. Zij accepteren zonder tegenspraak de stellingen, waarmee de Verenigde Staten hun militaire opdrachten in Vietnam proberen te rechtvaardigen, namelijk, dat ze in naam van een naar vrijheid strevend volk, (Zuid Vietnam) een aanvalsoorlog uit Noord-Vietnam afslaan. Alleen journalisten die een grote naam hebben als Walter Lippmann, schijnen zich te kunnen veroorloven de dingen te zien zoals ze zijn.

Amerikaanse wapens.

Uit de verhoren van Noord-Vietnamese soldaten komt naar voren, dat ze marcheren in groepen van tien tot vijftien man, en drie maanden nodig hebben om naar Zuid-Vietnam te komen. Wapen- en munitietransporten doen er nog langer over. Bij deze slakkengang moet het de Noordvietnamezen moeilijk vallen "beslissend in de oorlog in te grijpen" zoals de Amerikaanse propaganda beweert. En wanneer ik niet zelf Amerikaanse wapens op de zwarte markt gezien had, kon ik me nauwelijks voorstellen, vanwaar de Vietcong hun moderne uitrusting betrekken.

Verzwegen waarheid.

Een journalist, die zonder tegenspraak de Amerikaanse stellingen aanneemt, kan natuurlijk niet meer objectief berichtgeven. Velen schijnen net zo te reageren als een officier van de Amerikaanse geheime dienst, met wie ik in Vietnam veel heb gesproken. Hij was tot de overtuiging gekomen, dat de U.S.A. nog slechts een onbeduidende minderheid der bevolking achter zich hebben en daarom Vietnam zo snel mogelijk verlaten moeten, om tenminste weer hun eigenwaarde te herstellen. Toen ik hem vroeg, hoe Washington op zulke berichten reageerde, keek hij me zonder begrip aan. "Maar zoiets geef ik toch niet door aan Washington", meende hij. "Waarom niet?" wilde ik weten. "Omdat ik dan onmiddellijk overgeplaatst zou worden". Toen ik het nog steeds niet begrijpen wilde, ging hij verder. "Begrijpt u het dan niet? Mijn hele carrière zou daaronder lijden. Ik kan toch geen inlichtingen doorgeven, die het doel van onze oorlogsvoering tegenspreken? Hoe zou ik daar staan? Als een verrader. Een twijfelaar. Een defaitist."

Duitse berichtgeving.

In Saigon zit slechts één vertegenwoordiger van de Deutschen Presse-Agentur. Deze DPA man hangt dientengevolge geheel en al af van de Amerikaanse berichtgeving. En er blijft hem niets an-

ders over dan braaf het Amerikaanse materiaal te verzamelen en naar huis te telegraferen.

Tijdens de crisis in Hue kon hij niet naar de omstreken steden in het noorden gaan, om vandaar van zijn eigen bevindingen verslag uit te brengen, maar moest (opdracht vanuit Duitsland) hij alle markten in Saigon uitkammen om na te gaan of er Duitse medikamenten niet op de zwarte markt werden verhandeld.

Franse voorlichting.

De A.F.P. (Franse persagentschap) stelt in Saigon vijf Fransen en een dozijn Vietnamezen te werk. Aantal en kwaliteit van het personeel beantwoordt aan de internationale betekenis van het Vietnamese konflikt.

Voor inlichtingen en berichtgeving, behoeven de Fransen zich niet met de Amerikaanse propaganda tevreden stellen. Als ze iedere dag een man naar de persconferenties van de Amerikanen sturen, gebeurt dit niet om zich te laten inlichten, maar om ook het officiële standpunt van Washington te weten te komen.

Duitse artsen.

Ik heb Duitse artsen aangetroffen die aan de universiteit les gaven en tegelijkertijd kleine ziekenhuizen in het niemandsland hadden - daar werden ze haast als heiligen vereerd. Voor het aanzien van de Bondsrepubliek is zo'n arts natuurlijk van meer waarde als tien hospitaalschepen.....

Van hem weet de bevolking, dat de hulp zonder eigenbelang geschonken wordt, en niet tot een politieke zet behoort, omdat deze mannen niet slechts in de chique wijken van de grote steden thuis zijn, maar letterlijk de pols van het volk voelen. Daarom wijkt hun mening over deze oorlog veel af van de officiële propaganda. Wat ze werkelijk denken kan ik u helaas niet zeggen, want het is hen niet toegestaan hun politieke overtuigingen te openbaren:

De Amerikanen en de Ky regering stellen de berichtgeving voor buitenlandse journalisten niet onder censuur. Slechts de berichtgeving van de binnenlandse pers wordt door de regering gecontroleerd.

Kritischer Amerika.

Ik heb al gepraat over het "gezichtspunt" van waaruit de Amerikaanse en dientengevolge de Westeuropese journalisten de oorlog bekijken. Vanuit dit gezichtspunt is objectieve berichtgeving onmogelijk. Men kan dit het beste beoordelen, als men zelf ooggetuige is geweest en later de krantenberichten leest. De rol van de Amerikanen wordt goedgepraat, de akties van de tegenstanders, zelfs van de studenten en Boeddhisten, worden gekleineerd of belachelijk gemaakt. Feiten worden verdraaid of eenvoudigweg genegeerd.

Ik mag evenwel niet generaliseren. Er zijn Amerikaanse kranten, die de moeite nemen helemaal objectief te zijn, en hoe langer de oorlog duurt, hoe meer het er zo worden. In de U.S.A wordt tegenwoordig over Vietnam veel kritischer verslag uitgebracht als bv. in de Bondsrepubliek.

Wat betreft de verliezen, daarbij wordt natuurlijk gezwendelt. Bijv: Een dorp in Vietcong-gebied wordt s'nachts gebombardeerd, en daarna zonder verzet ingenomen. De lijken van de

vrouwen en kinderen worden snel begraven want dat kunnen toch geen opstandelingen zijn en het zou slechts onheil aanrichten wanneer zij in de oorlogsberichtgeving voor zouden komen. Men telt dus alleen de dode mannen.

In één, mij bekend geval, waren het er negentig. Dit aantal werd gepubliceerd onder de rubriek gedode Vietcong. In het gehele dorp werden slechts 12 geweren gevonden.

Waarschijnlijk waren er dus ook maar 12 rebellen aanwezig, op het moment dat de bommen dood en verderf zaaiden. De andere doden zijn eenvoudige boeren, van wie het noodlot wilde, dat ze op dit ongelukkige stukje aarde ter wereld kwamen. Ze werden desondanks als Vietcong afgeschilderd. Zo sust men zijn geweten en kan de overwinning vieren.

Reputatie van de Amerikaan.

De Doorsnee ~~Nietnikmans~~ haat de Amerikanen, omdat ze met bommen werpen, familieleden doden en met gif strooien, de wouden plat branden en de rijst bederven, omdat ze de oorlog langer doen duren, rijk zijn, en zich niet netjes gedragen. Deze antipathie is zo algemeen, dat zelfs kleine kinderen achter de Amerikaanse soldaten aanlopen en hen van achteren schoppen.

Ze geven op deze ondubbelzinnige manier te kennen wat ze thuis dagelijks meemaken: de haat tegen de U.S.A. En wat kan een boom van een soldaat doen tegen een 4-jarige kleuter, die hem schopt? Hij schuift verlegen opzij, loop wat sneller of koopt zich met kauwgum vrij.

ONZE INFORMATIEBRONNEN IN VIETNAM

Morley Saver, verslaggever van de Amerikaanse televisiemaatschappij C.B.S. in Vietnam schreef een artikel in de uitgave "Dateline 1966 Covering War" van de "Overseas Press Club of America", waaruit wij enkele delen overnemen:

Tegen het eind van de winter 1964-1965 was de oorlog duidelijk een Amerikaanse oorlog aan het worden. Daarmee kwam de verantwoordelijkheid voor het verschaffen en rapporteren van feiten.

Totale oprechtheid.

In Washington viel - en valt - de last van de verantwoordelijkheid voor het geven, redigeren en begeleiden van het oorlogsnieuws uit Vietnam op één man, Arthur Sylvester, als secretaris voor algemene zaken van het ministerie defensie. In de vroege zomer van 1965 werd de eerste serie grondregels vastgesteld voor de berichtgeving over gevechten, doden en gewonden. Het was geen censuur maar een zeer ruim systeem, dat de verantwoordelijkheid voor het niet ~~dooberken~~ van de veiligheid op de schouders van de correspondenten legde. Deze regels waren vaag en werden daardoor dan ook vaak overtreden. Voor militairen en burgerlijke ambtenaren was er een andere serie regels - meer een ander systeem - dat niet zo zeer vastgesteld was als wel stilzwijgend aangenomen.. Een politiek van totale oprechtheid moest aangehangen worden.

"Totale oprechtheid", een term gebruikt door Barry Zorthian, adviseur van de minister van Defensie aan de U.S. ambassade in Saigon. Zorthian is wat de Time de "inlichtingentsaar" in Vietnam noemt. Hoewel Zorthian niet bewonderd wordt door de journalisten in Vietnam, toch hebben de meesten op zijn minst respect voor hem. Het zou niet naïef zijn te denken dat deze gevoelens wederkerig zijn, zelfs als de ruggespraken op top-volume zouden worden gehouden.

Solidariteit.

Het overtreden van de vage grondregels, was iets dat iedereen ergerde. Redakteuren lazen hun korrespondenten de les en de militairen voelden dat de levens van bondgenoten in gevaar waren. Dus toen Mc.Namara met Sylvester midden in de zomer naar Saigon kwam, hoopten wij op de formulering van een helder uitgestippelde beleidsvorm. Sylvester zou de pers op een informele bijeenkomst ontmoeten om de wederzijdse problemen te bespreken. De bijeenkomst was bedoeld om de vaagheid van de regels op te heffen. Aan de andere kant was "de Sylvester bijeenkomst" zeker een van de meest ontmoedigende bijeenkomsten tussen verslaggevers en een perschef, die ooit zijn gehouden.

Zorthian begon te zeggen dat dit niet één van de gewone bijeenkomsten zou zijn, "om informaties", maar een donderspeech. "Laten wij het goed bekijken, jullie hebben enkele problemen betreffende deze oorlog. Laat Arthur nu eens horen wat deze problemen zijn. Misschien krijgen we iets veranderd".

Zorthian was meer gespannen dan gewoonlijk. Hij wilde dat Sylvester een idee kreeg van de stemming waarin het journalistenkorps verkeerde.

Inleidend was daar de scherts die Sylvester snel terzijde schoof. Hij wilde een standpunt innemen: iets zeggen dat ons zou steken. Dat deed hij ook:

"Ik kan niet begrijpen, dat jullie zo schrijven terwijl Amerikaanse jongens hier sterven".

Toen wilde hij aantonen dat de Amerikaanse korrespondenten de plicht tegenover het vaderland hadden om alleen informatie te verwerken die de V.S. goed deden uitkomen. Een "Network" televisie korrespondent zei: "Ik hoop niet Arthur, dat je de Amerikaanse pers ziet als een stel dienstmeisjes van het gouvernement.

"Dat is precies wat ik van ze verwacht", was het antwoord. Een nieuwsagent bracht hetzelfde probleem naar voren dat ambassadeur Taylor en Barry Zorthian had beziggehouden - over de betrouwbaarheid van de Amerikaanse voorlichtingsambtenaren. Daarop zei de assistent voor openbare zaken van defensie: "Als jullie denken dat Amerikaanse ambtenaren de waarheid zeggen, dan zijn jullie getikt. Hebben jullie dat verstaan? Getikt. "

Een van de meest gerespecteerde nieuwsmensen in Vietnam - een veteraan uit de 2e Wereldoorlog, de Indochinese oorlog en Korea - suggereerde, dat Sylvester weloverwogen provoceerde. Sylvester antwoordde: "Ik hoef niet eens met jullie mensen te praten, ik weet hoe ik jullie moet aanpakken via jullie redakteuren en uitgevers thuis in de States". Zover gekomen stopte de geachte heer Arthur Sylvester zijn duimen in zijn oren, sperde zijn ogen wijd open, stak zijn tong uit en spreidde zijn vingers.

Een korrespondent van één van de New Yorkse bladen begon een vraag te stellen, maar kwam niet verder dan de eerste woorden. Sylvester onderbrak: "Ach kom nou! wat interesseert deze oorlog iemand in New York nu!"

Aan de andere kant was de verhouding tussen verslaggevers en voorlichtingsofficieren in Saigon gezond geweest. De verstandhouding te velde is beter, en de omgang met de mannen die vecinten is zeer goed.

De verkapte bedreiging van Sylvester; "Ik weet hoe ik jullie aanpakken moet via jullie redakteuren" - geeft een

aanwijzing op welke manier het Pentagon probeert iemand onder druk te zetten. Onder mijn kollega's in Vietnam ken ik er geen die door zijn redakteur gevraagd is "het wat kalmer aan te doen", of om een of andere officiële lijn te volgen. Verscheidene ambtenaren in Washington hebben geprobeerd korrespondenten zwart te maken. Hiervan een voorbeeld: Het is geen geheim dat de gewezen president van CBS nieuws Fred W. Friendly, werd verteld dat ik getrouwd was met een Aziatische en dat ik daarom hoogstwaarschijnlijk een soort vooroordeel ten gunste van Aziaten had, waardoor ik misschien niet 100% Amerikaans was in mijn denken. Het feit dat ik helemaal niet getrouwd ben, maakt dit alles alleen maar lachwekkender.

VERKIEZINGEN IN ZUID-VIETNAM

Op 11 april is om de oppositionele boeddhisten tegemoet te komen besloten op 11 september a.s. verkiezingen te houden. De verkiezingen zijn geregeld door twee dekreet-wetten, gedaat 19 juni en ondertekend door de leider van de militaire junta, Generaal Ngyun Van Thieu. In het eerste dekreet (nr 021/66) wordt de taak van de te kiezen assemblee omschreven: deze zal als enige bevoegdheid hebben een regeringsvorm te ontwerpen die de junta van Ky in 1967 zal moeten vervangen. Amendementen en wijzigingen die door de junta zullen worden aangebracht op deze ~~grondwet~~ grondwet kunnen slechts met een meerderheid van 2/3 verworpen worden. (art. 20). In het tweede dekreet (nr 022/66) wordt de procedure van de verkiezingen geregeld. Niet verkiesbaar zullen o.a. zijn: "Zij die direct of indirect voor de communisten of de pro-communistische neutralisten werken of zich ophouden met voor de communisten gunstige activiteiten" aldus art. 10 sub 9. (Bron: "News from Vietnam", Vietnamese Embassy, London, 15 juli). Volgens de Londons Economist (30 juli) zullen de verkiezingen worden geboycot door: de Verenigde Boeddhistische Kerk, de katholieke fractie onder leiding van Vader Hoang Quynh, (de leider van de uit Noord-Vietnam gevluchte militante katholieken, red. Vietn. Bull.), een groep protestanten, enige Hoa Hao en Cao Dai secten, de zuidelijke afdeling van de Vietnamese Kuomintang en een aantal studentengroeperingen. Het Nationaal Bevrijdings Front heeft tot op heden geen officiële richtlijnen ten opzichte van de verkiezingen, die het als "farce" beschouwt, uitgegeven. Wel heeft Fung Van Kung, vice-president van het NBF verklaard: "Er kan geen sprake zijn van democratie, noch van vrije verkiezingen in Vietnam als de promotor van die democratie en de organisator van die verkiezingen niemand anders is dan Ng Ngyun Kao Ky, dezelfde die een beroep heeft gedaan op meer dan 300.000 Amerikaanse soldaten om het Vietnamese volk te vermoorden". (Le Monde, 20-8-66).

Er zullen 108 gedeputeerden worden gekozen, 1 afgevaardigde per 50.000 kiezers. Van de 735 personen die aanvankelijk kandidaat gesteld waren, zijn er 59 door de verkiezingscomité's van de junta om politieke redenen uitgesloten (Le Monde, 20-8-66). Van de overige kandidaten zijn 65 militairen, 70 à 80 leden van de provinciale raden, 100 zakenmensen, 90 (hoog-)leraren, 50 vertegenwoordigers van de vrije beroepen. De Economist deelt mee dat er geen boeren en arbeiders onder de kandidaten zijn.

Vooraf in de provincie zijn veel militaire kandidaten. Volgens Vader Hoang Quynh heeft de lokale regering van een provincie opdracht gegeven dat de militaire kandidaten aldaar de verkiezingen dienen te winnen: reden voor de katholieken-leider de verkiezingen te boycotten. (Christian Science Monitor 15-7-66). "Een aantal officieren met een universitaire achtergrond zijn door hun superieuren discreet benaderd om zich in de provincie kandidaat te stellen. In ruil voor de belofte voor de regering te zullen stemmen wanneer ze gekozen zijn, krijgen ze de belofte van steun bij de verkiezingen en gemakkelijke demobilisatie, hetgeen voor leraren, advocaten, apothekers en doktoren die er financieel op achteruit gegaan zijn door hun mobilisatie, belangrijk is". (Economist 30-7-66).

Inmiddels is de verkiezingscampagne op 26 augustus begonnen. De radio herhaalt op gezette tijden "Naar de stembus gaan betekent de democratie opbouwen", "Massaal stemmen is de vrijheid van het land verzekeren" e.d.

"De Amerikanen geven hun hulp aan de regering, vooral door het drukken van pamfletten en de transport daarvan door het hele land. De regering verzekert de bescherming van de kandidaten die gedurende een korte van te voren vastgestelde tijd, op door de autoriteiten vastgestelde plaatsen hun programma kunnen ontvouwen". (Le Monde 27-8-66) De kandidaten mogen voor de televisie (1500 toestellen in Saigon) en voor de radio spreken.

ONDERWIJS ONDER BOMBARDEMENTEN. (Door Wilfred G. Burchett, National Guardian 11-6-66)

Het is heel gewoon, wanneer men 's nachts in de veel gebombardeerde kuststreken van Noord-Vietnam vanuit de verte rijen kleine glimwormen langs de wegen en paden ziet wriemelen. Wanneer men dichterbij komt, worden de glimwormen kinderen, met petroleumlampen in de hand en schoolboeken onder de arm. Als men ze overdag tegenkomt, zijn hun ruggen bedekt met palm- of andere bladeren en ze zijn erop verdacht om, als er vliegtuigen aankomen, zich voorover te laten vallen tussen de maïs- en aardappelplanten, of in de dichtstbijzijnde gaten te springen. Het onderwijs moet voortgaan op alle niveaus, zelfs tijdens bombardementen - het is één van de wetten van het land.

"Hoe moest het verder gaan, nadat 170 lagere en voortgezette onderwijsinstellingen kapot gebombardeerd waren en honderden leraren en leerlingen waren gedood - nadat we bijna al onze scholen op het land hadden moeten verlaten en de meeste kinderen uit onze steden geëvacueerd?" Dat was de vraag die me werd voorgelegd door de minister van Onderwijs, Nguyen Van Huyen, duidelijk onder de indruk van de omvang van zijn problemen.

"En met onze 2.900.000 leerlingen hebben we er 400.000 meer dan vorig jaar. Kunt u zich voorstellen wat dat betekent aan beveiliging, klaslokalen, onderwijzers?"

"Hoe speelt u het klaar?" was de voor de hand liggende vraag, "We spelen het klaar door alle primaire scholen naar de agrarische coöperatieven te verplaatsen d.w.z. ze terug te brengen van dorps- naar gehuchtniveau". (Onderwijs in Noord-Vietnam is verdeeld in drie stadia, de eerste tot de vierde klas vormt de primaire school, de vijfde tot de zevende de secundaire en de achtste tot de tiende de tertiaire. Ieder dorp bestaat uit drie tot vijf gehuchten en de agrarische coöperatieven zijn nu georganiseerd op gehuchtniveau behalve in enkele gevallen,

waar ze twee of meer gehuchten bevatten.)

"Op die manier", vervolgde Huyen, "behoeven de kinderen niet ver te lopen, de schoollokalen zijn een paar honderd meter ver. De kleinste kinderen kunnen we helemaal van de wegen afhouden. Secundaire scholen waren tot voor kort in de regionale centra; nu zijn ze in de dorpen. Net als bij de primaire scholen, bracht dat een opdelen in kleinere eenheden met zich mee. In vele provincies heeft ieder dorp nu zijn secundaire school. In de tertiaire scholen zijn de kinderen ouder, kunnen beter voor zichzelf zorgen, maar ze zijn ook van provinciaal niveau gebracht naar één voor elk distrikt. We hebben al het mogelijke gedaan om de scholen dicht bij de leerlingen te brengen, dicht bij hun gezinnen. We hebben geheel afgezien van gebouwen met meerdere verdiepingen en elk klaslokaal heeft ondergrondse verbindingen die vanaf de banken naar diepe schuilplaatsen lopen, die in het open veld of op enige afstand van de gebouwen zijn gemaakt.

Omdat de ouders vertrouwen hebben in onze beveiligingsmaatregelen is het aantal leerlingen dit jaar gestegen."

Het was duidelijk dat de omvang van Huyen's problemen en de organisatorische maatregelen die werden genomen om ze op te lossen het antwoord vormden op de vraag of scholen en andere niet-militaire doelen aangevallen werden. Het omgooien van het gehele onderwijssysteem van bijna drie miljoen kinderen moet inderdaad heel wat hoofdbreken hebben gekost, en niet alleen voor de minister.

"Wat waren Uw voornaamste moeilijkheden?"

"Er waren er drie", antwoordde hij, "in de eerste plaats gebouwen. We moesten weg uit alle gebouwen met meer verdiepingen, die we sinds het einde van de oorlog hadden gebouwd. We kunnen geen nieuwe bouwen, zelfs niet van bambou behalve onder zeer speciale omstandigheden. We willen het aanzicht van het landschap niet veranderen - nieuwe gebouwen brengen nieuwe bomen met zich mee. Hier en daar kunnen we klaslokalen bouwen onder bomen, waar ze er als boerenhutten uitzien, maar we kunnen geen gebouwenkompleksen, of grotere blokken bouwen, want dan zullen de Amerikanen ze net als de andere gebouwen vernietigen. Dit is ons grootste probleem."

"Het belangrijkste probleem is de geëvacueerde school. Het bombarderen van de Huong Phoc school in Ha Tinh op 5 februari was een ernstige waarschuwing voor ons: 33 kinderen werden gedood en 24 gewond. Hierna voerden we het tempo van de evacuatie van scholen uit de steden op. Ondanks onze inspanningen is het ons in de afgelopen tien jaar niet gelukt veel huizen te bouwen. De levensstandaard is omhoog gegaan, maar er zijn niet veel nieuwe huizen in de dorpen. We hebben veel fabrieken gebouwd, instituten en scholen, maar daarnaast zijn er, zelfs vlak bij Hanoi nog boerenhutten zonder electrisch licht of stromend water. Het had dus geen zin kinderen te evacueren naar dorpen aan de buitenranden van de steden. We besloten de ouders te vragen ze naar hun geboortedorpen te sturen - bijna elke stadsbewoner heeft zijn geboortedorp, waar zijn familieleden nog wonen. En de stadskinderen te laten integreren in bestaande, plaatselijke klassen zonder te proberen speciale klassen voor ze te stichten. In gevallen waar evacuees een materiële last vormden, hielpen onze plaatselijke organisaties."

Ik had in Hanoi moeders ontmoet die hun kinderen een à twee keer per maand opzochten en die tevreden waren over hun fysieke conditie en vooral over de manier waarop ze zich geestelijk aan het dorpsleven hadden aangepast.

"Vele stadskinderen over de hele wereld dromen ervan op het land te wonen en voor kippen en paarden te zorgen" zei Huyen "en zo is het ook in Vietnam. We staan voor het probleem dat we de produktie op het land moeten opvoeren met minder mankracht. Onze scholen moeten ook een bijdrage leveren. Wanneer we drie miljoen kinderen binnen de schoolmuren onproduktief houden dan zou dit een grote belasting betekenen voor de oorlog. In elk geval zou het tegenstrijdig zijn met het grondprincipe van ons onderwijssysteem, dat zegt dat de school met het leven, de opvoeding en de produktie moet samenhangen. Door de evacuatie van tienduizenden stadskinderen en leraren, en onze drukkende oorlogsproblemen, en doordat er scholen in de landbouw-coöperatieven zijn gesticht, zijn er uitstekende voorwaarden voor leerlingen en leraren om deel te nemen aan de produktie. Elke school heeft nu zijn plan voor hulp aan de coöperatieven. Hoeveel moest wordt er geleverd, hoeveel dagen moeten er aan bevoeiingsgeulen gegraven worden? Zelfs kinderen van 8 of 9 zorgen voor de jonge ossen, en ze vinden dat geweldig. Er zijn richtlijnen en normen en de kinderen worden betaald volgens eenheden geleverd werk net als leden van de coöperatie. Sommige kinderen verdienen net zo veel als volwassen leden. Vanuit de stad brengen ze nieuwe ideeën mee, nieuwe technieken vooral betreffende methodes om al te zwaar werk te vermijden. Veel kinderen van 13 of 14 jaar slagen er niet alleen in zichzelf financieel te onderhouden, maar ook een of twee gezinsleden. Op deze manier hebben ze het gevoel mee te werken aan de oorlogsinspanning, Maar de onderwijzers hebben de meest strenge instructies om er voor te zorgen dat door het werk de studie niet in het gedrang komt."

VIETNAMESE INTELLECTUELEN. (Foreign Language Publishing House)

Ho Chi Minh in een redevoering voor intellectuelen geeft een uiteenzetting van de strijd van zijn volk tegen het Amerikaanse imperialisme:

"Onze arbeiders zijn begonnen met de campagne

DRIE VOOR EN DRIE TEGEN

- voor de verhoging van verantwoordelijkheidsbesef, verbetering van ekonomisch beheer en techniek, tegen korruptie, burokratie verspilling."

"Onze vrouwen begonnen de campagne van de

DRIE VERANTWOORDELIJKHEDEN

- het op zich nemen van produktieve baantjes, terwijl haar echtgenoten zonen en broers aan het front zijn.
- haar families goed te verzorgen, zodat de mannen op hun post meer zekerheid hebben.
- paraat te zijn om aan het front te dienen indien nodig."

"En voor onze jeugd geldt

DRIE SOORTEN PARAATHEID

- 1 om te vechten
 - in het leger te gaan
 - alles te doen en overal te gaan waar nodig is.
-

MC NAMARA OVER HET EFFECT VAN DE BOMBARDEMENTEN

Hier volgen enkele gedeelten van uitspraken van de Amerikaanse minister van oorlog Mc Namara in februari 1966, zoals zij vastgelegd zijn op 11 juli j.l. in de "Congressional Record" door senator Morse.

Mc Namara:

"De tonnage (aan belangrijke goederen) die vereist is in het Zuiden is betrekkelijk klein. Het is niet nodig deze per schip, per trein of zelfs per auto aan te voeren. Zij zouden op mensenruggen gedragen kunnen worden zoals dat reeds vele malen eerder door de Chinezen is gedaan."

De industrieën van Noord Vietnam.

Senator Ervin:

"Maar de Noordvietnamezen zullen niet in staat zijn deze voorraden naar het Zuiden te zenden behalve als ze hun industrieën draaiende kunnen houden."

Mc Namara:

"Nee meneer, de industrieën in het Noorden dragen zeer weinig bij tot de bevoorrading van het Zuiden, die nodig is voor het voortduren van de oorlog."

De industrie van Noord-Vietnam is zelfs niet van belang voor Hanoi bij het ondersteunen van de oorlog in het Zuiden.

Mc Namara gaat verder:

"De industrie in het Noorden is zo klein dat het een zeer geringe rol speelt voor de economie in het Noorden, en ik denk dat iedere onderzoeker die het probleem bestudeerd heeft, zou zeggen dat die volkomen vernietigd kan worden, zonder dat dit wezenlijk van invloed zou zijn op de druk van Noord-Vietnam op het Zuiden."

Op een vraag van senator Ervin wat de Noordvietnamezen doen met de olie en de petroleum die het land binnenkomen, antwoordde

Mc Namara:

"Zij gebruiken het voor hun luchtmacht die tot nu toe bijna geen rol in de gevechten in Noord-Vietnam heeft gespeeld. Zij gebruiken het als benzine voor hun vrachtwagens, waarvan sommige worden ingezet op infiltratieroutes."

De hoeveelheid benzine, die door hun vrachtwagens wordt gebruikt, kan aangevoerd worden, ook al zouden wij mijnen leggen in de havens van Haiphong en Hong Gai. En als ze geen brandstof voor de vrachtwagens meer hebben, dan hebben zij in de Orient meerdere malen bewezen, dat zij de hoeveelheid voorraden die ze nu naar het Zuiden kunnen vervoeren, op lastdieren en met mankracht kunnen transporteren."

Dan als voetnoot: de tegenwoordige propaganda suggereert dat het bombarderen van de oliedepots in Hanoi en Haiphong "oorlogsmoeheid" in Noord-Vietnam heeft veroorzaakt.

Mc Namara's kommentaar op het psychologische effect van de lucht-aanvallen was aldus:

"Ik denk dat een bestudering van de dokumenten zal aantonend dat grote machtsontplooiing in de lucht op zich zelf de wil van het volk (dat wordt aangevallen) noch die van hun politieke leiders zal beïnvloeden."

(Weekly People 30-7-66)

GENERAL DAYAN IN VIETNAM

Generaal Moshe Dayan, voormalig stafshef van het Israëlijsche leger en held van de Sinaï-campagne is als journalist van het

Israëlische ~~leger~~ Maariv in Zuid-Vietnam. De komst van een dergelijk belangrijke politicus en officier heeft opzien gebaard. Dayan heeft zelf zijn vertrek naar Vietnam toegelicht met een verwijzing naar de wereld-historische betekenis van de gevechten in Vietnam en het feit dat de meningen over recht en onrecht in dit conflict in het vrije westen verdeeld zijn. Het (joodse) weekblad Aufbau in New York schrijft er op 29 juli over:

In zoverre is dus de eenvoudige behoefte, de Israelische publieke opinie, met inlichtingen uit de eerste hand te voorzien, duidelijk gedokumenteerd.

Maar Dayan zelf voegt hier nog iets anders aan toe, en dan spreekt niet meer de verslaggever, doch de geroutineerde, oude officier.

Hij zegt namelijk, dat er in Vietnam een guerilla- en partisanenoorlog gevoerd wordt, met als onderdeel daarvan nieuwe strategische methoden, en dat Israël van deze technieken om oorlog te voeren veel leren kan.

"We hebben tien jaar geleden de veldtocht op het schiereiland de Sinaï gevoerd. Sedertdien heeft het Israëlische leger vele nieuwe wapens gekregen, en deze en gelijksoortige wapens van een modern type, worden in Vietnam ingezet. Een politiek aktiever Israël, moet zich zo duidelijk mogelijk voor ogen stellen, tot in hoeverre de in Vietnam bijeengebrachte ondervindingen ook in eigen vaderland van nut kunnen zijn."

D E N E M A R K E N

Duizenden ongestempelde postzegels uitgegeven door het Bevrijdingsfront worden voor 4 kronen per stuk verkocht ten bate van het Bevrijdingsfront in Denemarken. Tevens worden er vrijwilligers geworven voor burgerlijk hulpwerk. In drie dagen tijd hebben zich 30 jonge Denen opgegeven. (Le Monde 20-22-8-66)

AMERIKAANSE EENHEDEN MOGEN EVENTUEEL BUURLANDEN BINNENDRINGEN

"De woordvoerder van het State Department heeft vrijdag impliciet bevestigd dat de commandanten van Amerikaanse eenheden het recht hebben in buurlanden binnen te dringen, ook in Noord-Vietnam, als dat voor hun verdediging nodig is. Hij herinnerde eraan dat het State Department reeds in een verklaring afgelopen december - naar aanleiding van een mogelijke Amerikaanse interventie in Cambodja - reeds had bevestigd dat commandanten van eenheden ter plaatse het recht hadden hun eigen verdediging te verzekeren en de veiligheid van hun troepen te verzekeren. In goed geïnformeerde kringen in Washington deelt men nader mee dat deze toestemming in de eerste plaats van toepassing is op Sambodja"

(Le Monde 14-15-8-66)

EDEN BEPLEIT NEUTRALISATIE

Oud-premier Anthony Eden bepleit in het pas verschenen boek "Voor de Vrede in Vietnam" de neutralisatie van Vietnam, Laos en Cambodja. "De neutraliteit is geen misdaad maar een risico.

Vietnam zou de gelegenheid kunnen worden te bewijzen dat zij eveneens tot vrede kan leiden" aldus Eden.

(Le Monde 19-8-66)

B E L A N G R I J K S T E G E B E U R T E N T S S E N

van 15 augustus tot 27 augustus

- 15-8-66 De Amerikaanse opperbevelhebber in Zuid-Vietnam, generaal Westmoreland verklaarde n.a.v. zijn gesprek met president Johnson dat ongeveer de helft van de Vietcong-strijders Noordvietnamezen zijn. (110.000)
- 16-8-66 Het Amerikaanse Ministerie van Buitenlandse zaken erkent en betreurt het "vergissingsbombardement" op een Cambodjaans dorp.
Begin verhoren van Commissie van Amerikaanse Huis van Afgevaardigden ter voorbereiding van wet tegen on-Amerikaanse activiteiten.
Bombardement met mortieren op hoofdkwartier 1e Amerikaanse divisie.
De operatie Paul Revere II in de Plateaugebieden nabij de Cambodjaanse grens verloopt moeizaam door slecht weer en heftige militaire tegenstand van het bevrijdingsleger
- 18-8-66 Eind van de operatie Colorado in het noorden van Zuid-Vietnam, vanwege de belemmeringen die de militairen ondervinden door de dichtheid van de bevolking.
Aanslag op liefdadigheidsbazar in Hue.
- 19-8-66 Mortieraanval op luchthaven van Saigon door Bevrijdingsleger.
Bevrijdingsfrontvertegenwoordiger in Moskou maakt verscherpt "vier punten" voor onderhandelingen bekend.
- 20-8-66 Cambodja besluit, haar grenskwesties met Zuid-Vietnam te regelen met het Bevrijdingsfront in plaats van met Saigon.
De Amerikaans Senaat neemt de hoogste begroting sinds 1944 voor Defensie aan: \$ 58.2 miljard, waarvan 10 miljard voor de oorlog in Vietnam.
Bericht wordt, dat de Noordvietnamese premier Pham Van Dong en de minister van defensie generaal Vo Nguyen Giap een week tevoren reeds naar Moskou zouden zijn vertrokken.
President Johnson roept Hanoi op, de infiltraties te staken, in ruil waarvoor de V.S. de bombardementen op het Noorden zouden stopzetten.
Noord-Vietnam beschuldigt de V.S. er opnieuw van, naast militaire objecten ook dijken en waterwerken te bombarderen.
Londen publiceert rapport van de Indiase en Canadese leden van de Internationale Controle Commissie, waarin de aanwezigheid van noordvietnamese troepen in Laos worden vastgesteld.
- 23-8-66 Sinds het begin van de luchtoffensieven (februari 1965) hebben de V.S. 458 vliegtuigen verloren.
In de Amerikaanse Senaat wordt felle kritiek op minister van buitenlandse zaken Rusk geoefend, vanwege zijn harde politiek inzake Vietnam.
In Saigons opste van de twee toegangsrivieren van Saigon

- brengt het bevrijdingsleger een Amerikaans vrachtschip tot zinken
- 24-8-66 Begin van de verkiezingscampagne in Zuid-Vietnam (verkiezingen op 11 september).
Generaal Westmoreland stelt commissie tegen "militaire vergissingen" in.
Amerikaanse Quakers hebben van de regering te Washington toestemming verkregen medicijnen te zenden zowel naar Noord - als naar Zuid-Vietnam.
De commissie tegen on-amerikaanse activiteiten dient haar wetsontwerp in, dat echter weinig kans maakt, wet te worden.
- 25-8-66 Amerikaanse mariniers veroveren een krijgsschool van het bevrijdingsleger, 20 km. ten zuidwesten van Da Nang.
De regeringen van de vijf Noordse landen verklaren dat zij geen initiatief inzake Vietnam zullen ondernemen in de VN.
- 27-8-66 Opnieuw doen in Moskou geruchten de ronde dat er Russische Noordvietnamese topgesprekken zijn geweest.
Amerikaanse luchtmacht bombardeert eigen troepen met napalm.
Het aantal Amerikaanse soldaten in Zuid-Vietnam is boven 300.000 gekomen door aankomst van een contingent mariniers.
Van 1 januari tot 20 augustus 1966 zijn 3054 Amerikaanse soldaten gesneuveld.
De vroegere Amerikaanse vice-president Nixon bepleit verdergaande intensivering van de oorlogvoering tegen Noord-Vietnam.

M E D E D E L I N G E N

Het Jongerenkomitee Vrede en Zelfbeschikking voor Vietnam (postbus 2056, Amsterdam) organiseert tot 1 oktober de actie "Plastic contra Napalm". Op verzoek van het Zuidvietnamese Bevrijdingsfront wordt geld ingezameld voor de aankoop van 10.000m plastic. Vietnamezen, die door een napalmbombardement worden bedreigd, dienen zich in het plastic te wikkelen. De napalm komt op het plastic i.p.v. op de mens; dit vergroot de overlevingskans. Na storting van f 1.75 op postgiro 611302 t.n.v. Jongeren-komitee Vietnam ontvangt men een steunkaart. Steunlijsten verkrijgbaar bij het sekretariaat.
Op zaterdag 24 september zal een protestbijeenkomst in Amsterdam plaatsvinden, op zaterdag 1 oktober een protestmars.

Aktiegroep Vietnam (Belieflaan 2, Heiloo, tel. 62200-31456)
Volgende stille mars op zondag 18 september, 3 uur bij Dokwerker in Amsterdam.

Bij de Aktiegroep zijn verkrijgbaar:

1. speldje, zwart-wit met kaartje Vietnam en het woord PAX f 0,50
2. Affiche Napalm op Vietnam, 50x65 cm, twee kleuren met grote foto, f 1.-- per stuk, 10 of meer f 0,60.
3. strooibiljetten, f 1.50 per 100 stuks

Fries Aktiekomitee Vietnam (mevr. Dupont, Hellingstr. a.b. Noordwolde (Fr) tel. 05263-580. Zaterdag 17 sep. stertocht per auto/brommer naar Drachten. Bijeenkomst om 5 uur in Lawey, Drachten,

Aktiekomitee Vietnam Leeuwarden (H.Runio, Nieuwesteeg 3 Leeuwarden, tel. 05100-28983) Zaterdag 3 september half drie demonstratie vanaf het Slachthuis, Industrieterrein, Leeuwarden.

Vietnam-petitionnement (K.F. Bouman, M.D. Grootstraat 103, Goes)
Handtekeningenlijsten verkrijgbaar aan bovenstaand adres. Sluiting 10 september.

Aktie Brief Johnson (Flevoplein 15, Haarlem, tel. 02500-65414)
roept op brieven aan Johnson te schrijven (in Ned.) die door de Aktie met begeleidend schrijven worden doorgezonden.

L I T E R A T U U R O V E R V I E T N A M

VREDE ALLEEN DOOR VRIJHEID IN VIETNAM, uitgave ANJV (Nwe Keizersgracht 61) prijs f 0,50. Twee redevoeringen die gehouden zijn op het kongres van de Wereld Federatie van Demokratische Jeugd (6-16-6-66 in Sofia). Eerste redevoering is uitgesproken door de delegatie van de Jeugd Unie voor de Vrijheid van Zuid-Vietnam. De tweede redevoering door de delegatie van de Jeugd Federatie van Vietnam (Noord-Vietnam)

Het boek DE KWESTIE VIETNAM, FEITEN EN ACHTERGRONDEN komt hoogstwaarschijnlijk door technische moeilijkheden pas eind september uit.

VIETNAM door Marvin E. Gettleman, uitg. Fawcett Crest, pocket \$ 0,95. Talrijke zeer nuttige documenten, waaronder Robert Scheer's artikel "The Vietnam Lobby", en het artikel van Phillippe Devillers uit de China Quarterly, die aantoonst dat de opstand in Zuid-Vietnam veroorzaakt is door de terreur d van Diem.

ONCE AGAIN WE WILL WIN, van Generaal Vo Nguyen Giap. ed. Foreign Language Publishing House Hanoi 1966

D R U K W E R K

Frankering
bij abonnement
Amsterdam

H.G.J. Zonnenberg
Postbus 187
UTRECHT 1

25

afz. Viet Nam Builstand
ASVA
Weesperstraat 51
A m s t e r d a m -4
HOLLAND